

44 בקדושת שביעית, משום שלשון זו משמעותה שנותן לו את הדינר
45 בתמורה למלאכה שעושה עבורו, ולא בתמורה לירקות. מבואר,
46 שאף ששביעית תופסת דמיה, מכל מקום שכר המלאכה הנעשית
47 בפירות שביעית לא נאסר, ואם כן גם ביין נסך אין לאסור את שכרו,
48 אף שתופס דמיו.

49 הגמרא מבארת ביאור אחר בטעם איסור שכרו של יין נסך: אלא
50 **אָמַר רַבִּי אֶבְרָהָם אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן**, איסור זה אינו מעיקר הדין, אלא
51 **כְּגַם הוּא שְׁקֵנְסוּ חֲכָמִים, בְּחֶמְרִין וּבִיּוֹן נֶסֶךְ**.
52 מבארת הגמרא: מזה שאמר רבי יוחנן שקנסו בִּיּוֹן נֶסֶךְ, הרי זה **הָא**
53 **דְּאָמְרֵן** – דין זה שאמרנו, ששכר יין נסך אסור בהנאה, והטעם הוא
54 שקנסו חכמים את הפועל. אך מה שאמר רבי יוחנן שקנסו חכמים
55 **בְּחֶמְרִין, מָאִי הֵיא** – מזה כוונתו.

56 הגמרא מביאה ברייתא העוסקת בעניני שביעית ומבארת אותה,
57 ומתוך כך יתברר לבסוף דברי רבי יוחנן. משיבה הגמרא: **דְּתַנְיָא**
58 **בְּבִיטָא, הַחֶמְרִין** [–המנדיגים את החמור] **שְׁהִי עוֹשֵׂין מְלֵאכָה**
59 **בְּפִירוֹת שְׁבִיעִית**, כלומר שהיו מוליכים את הפירות על החמור,
60 **שְׂכָרָן שְׁבִיעִית**.

61 מבררת הגמרא: **מָאִי** – מזה הביאור 'שְׂכָרָן שְׁבִיעִית'. **אֵילִימָא** – אם
62 נאמר שהביאור הוא **דְּהִבְיָנָן לְהוּ** – שנותנים להם שְׂכָר מְפִירוֹת
63 **שְׁבִיעִית**, אין מותר לעשות כן, הרי **נִמְצָא שְׁוָה** – השוכר את החמרים
64 **פּוֹרֵעַ** להם את חובו מְפִירוֹת שְׁבִיעִית, ואסור לעשות כן, הואיל
65 **וְהִתְרַחַץ אִמְרָה** (ויקרא בה 1) **וְהִיטָה שַׁבַּת הָאֶרֶץ לְכֶם לְאֶכְלָה**, ודרשו
66 מכאן **לְאֶכְלָה** – פירות שביעית ניתנו לאכילה, **וְלֹא לְסַחֲוָה** – ולא
67 לעשות בהן סחורה. ופריעת חוב היא כסחורה, משום שמרויח
68 מפירות שביעית.

69 מביאה הגמרא אפשרות אחרת: **וְאָלָא** 'שכרן שביעית' היינו, **דְּקָדוּשׁ**
70 **שְׂכָרָן** – שהשכר שהם מקבלים נעשה קדוש **בְּקָדוּשַׁת שְׁבִיעִית**.
71 דוחה הגמרא: **וּמִי קָדוּשׁ** – והאם אכן שכרם נעשה קדוש בקדושת
72 שביעית, **וְהִתְנִיא** – שנינו במשנה (שביעית פ"ח מ"ד) שהובאה לעיל,
73 **הָאוֹמֵר לְפֹעֵל הִילָךְ דִּינָר זָה, וְלִקְזַט לִי יָרֵק הַיּוֹם, שְׂכָרוֹ מוֹתֵר,**
74 ואינו נתפס בקדושת שביעית. אך אם אמר לפועל הילך דינר זה,
75 **וְלִקְזַט לִי יָרֵק בּוֹ הַיּוֹם, שְׂכָרוֹ** נתפס בקדושת שביעית **וְאִסוּר**
76 להשהותו אחרי זמן הביעור. ואם כן, כשם שבאופן שלא אמר לו
77 לשון 'בו', אין השכר נעשה קדוש בקדושת שביעית, אף שהתקבל
78 תמורת מלאכה שנעשתה בפירות שביעית, כך גם השכר שקיבלו
79 החמרים בעד מלאכה שעשו בפירות שביעית אינו קדוש בקדושת
80 שביעית.

81 הגמרא מביאה מחלוקת בבאור המילים 'שכרן שביעית': **אָמַר אַבְי, לְעוֹלָם**
82 **הַכוּוּנָה הִיא שְׁהִבְיָנָן לְיָהּ** – נותנים לחמר את השְׂכָר מְפִירוֹת
83 **שְׁבִיעִית, וְדָקָא קְשִׁיָא לָךְ** – ומה שהקשית על כך ממה שדרשו
84 חכמים **לְאֶכְלָה וְלֹא לְסַחֲוָה**, שאסור לפרוע חובותיו בפירות
85 שביעית, יש ליישב, **דְּבַעַל הַבֵּית יִהְיֶה לְיָהּ בְּצַד הַיְיִתֵר** – נתן
86 לחמר את הפירות באופן המותר. **בְּדִתְנֵן** במשנה (מעשר שני פ"א מ"א)
87 לגבי מעשר שני, שהדין הוא שצריך להעלותו לירושלים ולאכלו
88 בטהרה, **לֹא יֵאמַר אָדָם לְחֶבְרִין**

פרק המישי – השוכר את הפועל

1 פרק זה עוסק בדיני יין נסך וסתם יין של גוי, ואיסורי הנאה אחרים.
2
3 ובדיני טבילת כלי גוי והכשרתם.

משנה

4 המשנה מבארת מהו דין השכר שמקבלים על מלאכה הנעשית בין
5 נסך: עובד כוכבים **אֶת הַפּוֹעֵל הַיְהוּדִי לְעִשׂוֹת עִמּוֹ** מלאכה
6 **בִּיּוֹן נֶסֶךְ** – ביין שניסכו אותו לשם עבודת כוכבים, כגון להריקו מכלי
7 לכלי או להעבירו ממקום למקום, שְׂכָרוֹ של היהודי אסור בהנאה.
8 אך אם העובד כוכבים שְׂכָרוֹ לְעִשׂוֹת עִמּוֹ מְלֵאכָה אַחֲרָת, ולא
9 לעשות מלאכה ביין נסך, אזי אף על פי שְׂאָמַר לוֹ 'הַעֲבֵר לִי חֲבִית
10 שֶׁל יַיִן נֶסֶךְ מִמְּקוֹם לְמְקוֹם', מכל מקום שְׂכָרוֹ מוֹתֵר.
11 וכן עובד כוכבים הַשּׂוֹכֵר אֶת הַחֶמְדִּי מִיְהוּדִי, כדי לְהַכְיִיא עֲלֵיהָ יַיִן
12 נֶסֶךְ, שְׂכָרָה אסור בהנאה. אך אם הגוי שְׂכָרָה לעשות בה מלאכה
13 אחרת, כגון לִישֵׁב עֲלֵיהָ, אזי אף על פי שְׁהֵנִיחַ עוֹבֵד כּוֹכָבִים לְיַנּוֹ
14 – כלי של יין שלו שיש בו יין נסך עֲלֵיהָ, מכל מקום שְׂכָרָה מוֹתֵר.

גמרא

16 שואלת הגמרא: **מָאִי טַעְמָא** – מה הטעם ששְׂכָרוֹ של יין נסך אסור
17 בהנאה. **אֵילִימָא** – אם נאמר שהואיל ויין נסך אסור בְּהִנְאָה, לפיכך
18 שְׂכָרוֹ נִמְי – גם הוא אסור בהנאה, משום שכל ריוח המגיע מחמת
19 איסור הנאה נחשב כהנאה מהאיסור, ונאסר בהנאה אף הוא. אם כן
20 קשה, הרי פירות של עֲרֵלָה ופירות של בְּלֵאֵי הַכֶּרֶם, דְּאִסוּרִין
21 בְּהִנְאָה, וְאֵף עַל פִּי כֵן תִּנֵּן בַּמִּשְׁנָה (קידושין נג) שאם מְכָרְן וְקִדְּשׁ אִשָּׁה
22 בְּדַמְיָהּ – בדמים שקיבל עבורם, מְקַדְּשֵׁת, ומוכח שריוח המגיע
23 מחמת איסורי הנאה אינו נאסר בהנאה, שהרי המקדש אשה
24 באיסורי הנאה אינה מקודשת.

25 מיישבת הגמרא: **אֵילָא**, הטעם ששוכר יין נסך אסור בהנאה, הוֹאִיל
26 ויין נסך תּוֹפֵס אֶת דְּמִיּוֹ, כלומר שאם מכרוהו נתפסים הדמים
27 שהתקבלו תמורתו באיסורו, ונאסרים גם הם בהנאה, שמאחר
28 שהתנסך לעבודת כוכבים הרי הוא כְּעִבּוּדַת כּוֹכָבִים עִמּוֹ, שמצינו
29 לעיל (נד) שתופסת דמיה. ומאחר שדמי יין נסך אסורים בהנאה, לכן
30 גם שכרו אסור בהנאה. אבל ערלה וכלאי הכרם שאינם תופסים את
31 דמיהם, גם שכרם אינו אסור.

32 מקשה הגמרא על תירוץ זה: **וְהָרִי שְׁבִיעִית, דְּתוֹפְסַת אֶת דְּמֵיהָ,**
33 שהמוכר פירות שביעית נעשים המעות קדושים בקדושת שביעית
34 כמו הפירות, וְאֵף עַל פִּי כֵן תִּנֵּן בַּמִּשְׁנָה (שביעית פ"ח מ"ד), **שְׁהָאִמְר**
35 **לְפֹעֵל בִּשְׁנַת הַשְּׁמִיטָה הִילָךְ דִּינָר זָה, וְלִקְזַט לִי בּוֹ יָרֵק** של שביעית
36 הַיּוֹם, שְׂכָרוֹ של הפועל אסור להשהותו אחרי זמן הביעור, אלא
37 צריך לבערו בשביעית, משום שלשון 'לקוט לי בו' משמעותה
38 שהפועל מקבל את הדינר תמורת הירקות, וכאילו אמר לו 'לקוט ירק
39 בשווי דינר ותמכור לי אותו', ונמצא שהפועל מכר לבעל הבית
40 ירקות שביעית, והדינר שקיבל נתפס בקדושתם. אך אם אמר בעל
41 הבית לפועל 'הילך דינר זה וְלִקְזַט לִי יָרֵק של שביעית הַיּוֹם', ולא
42 אמר לו 'בו', שְׂכָרוֹ מוֹתֵר להשהותו אחר זמן הביעור, ואינו נתפס

המשך ביאור למס' עבודה זרה ליום שבת קודש עמ' ב

7 מסייעת הגמרא מברייתא לדין זה: **לִימָא מְפִיעַ לְיָהּ** – האם
8 נאמר שיש ראייה לרב נחמן מברייתא, שכך שנינו בה, **אֵין עוֹדְרִין**
9 – אסור לפועל ישראל לחפור עִם הָעוֹבֵד כּוֹכָבִים בְּכִלְאִים כדי
10 להטיב את צמיחתם. וטעם האיסור, שכשם שאסור לזרוע
11 כלאים כך אסור לעשות פעולות שהכלאים הזרועים כבר, יצמחו
12 היתב.

1 ישבור את החבית, כדי שיקבל את שכרו, קנסוהו חכמים ושכרו
2 אָסוּר, או דְּלִמָּא – או שמא נאמר שכל לְמַעוֹטֵי תִּפְלָה שְׁפִיר דְּמִי
3 – שכיון שאנו מצויים לבער את העבודה זרה מהעולם, נכון לעשות
4 זאת אף אם רוצה בקיומו עד הביעור מהעולם, ולכן לא אסור לו את
5 שכרו. אָמַר רַב נַחְמָן הַפּוֹעֵל יִשְׁבּוּר את החבית וְתַבָּא עֲלֵיו בְּרִכָּה,
6 כלומר שכרו מותר בהנאה.

57 (תנן) [תנינא] – וכי לא שנינו בברייתא בענין החפצים שבית דין
 58 עונשים מיתה באמצעותם, אחד אבן שנשקל בה הנידון לסקילה,
 59 ואחד העין שנחתלה עליו לאחר שנסקל, ואחד סיוף (חרב) שנהרג
 60 בו הנידון להרג, ואחד סודר שנהגק בו הנידון לחנק, בולם נקברים
 61 עמו, ומבואר בגמרא (סנהדרין מה) שטעם קבורתם הוא כיון שהם
 62 אסורים בהנאה, ומוכח שאף על פי כן לא הצריכו לשורפם תחילה
 63 ולא חששו שבני אדם יכשלו ויהנו מהם, ומדוע הצריך רב חסדא
 64 לשרוף את החטים קודם הקבורה.
 65 משיבה הגמרא: הֵתָם – שם, בהרוגי בית דין, דִּקְא קְבָרֵי כְּבִי דִּינָא –
 66 שהנידונים היו נקברים בבית קברות שבית דין ייחדו להרוגי בית דין,
 67 מוֹכְחָא מִיִּלְתָּא – מוכח הדבר שהחפצים שנקברו שם דְּהוּנְגֵי בֵּית
 68 דִּין נִגְהוּ – היו שייכים להרוגי בית דין, ולא יבואו ליהנות מהם. אבל
 69 הָכָא – כאן, בענין קבורת החטים שנתקבלו כשכר לסתם יינם, אם
 70 אדם ימצאם קבורים בקרקע לא מוֹכְחָא מִיִּלְתָּא – אין הדבר מוכיח
 71 שמדובר באיסור הנאה, ואם ימצאם אדם, אִימַר – יאמר בליבו,
 72 אִינְשׁ נִגְבַּ וְאִיִּיתִי קְבָרָא הָכָא – שמא אדם גנבם וקבר אותם
 73 להחביאם כאן, ויטלם ויהנה מהם, ולכן צריך לשורפם תחילה.
 74 הסוגיא להלן עוסקת בחליפי פירות שביעית ותשלומי אתנן, ומתוך
 75 כך חזרת הגמרא לעסוק בתשלומי שכר של פועלים ביין נסך.
 76 מספרת הגמרא: דְּבִי – בני ביתו של רבי ינאי יוֹפֵי פִּירֵי שְׁבִיעִית –
 77 לוו פירות שביעית מַעֲנִיִּים קודם זמן הביעור, ופָּרְעוּ לְהוּ בְּשִׁמְיִית –
 78 והחזירו להם פירות בשנה השמינית, ונמצא שהעניינים אכלו חליפי
 79 פירות שביעית לאחר הביעור. שהרי המחליף פירות שביעית בפרי
 80 אחר, נתפסת קדושת שביעית בפרי האחר, ואם עבר זמן הביעור
 81 לפרי הראשון, אסור לאכול גם את חליפיו, כמבואר לעיל (נד).
 82 אָתוּ אַמְרוּ לִיה לְרַבִּי יוֹחָנָן – באו וספרו זאת לרבי יוחנן כדי לדעת
 83 אם נכון לנהוג כך. אַמְר לְהוּ רבי יוחנן לשואליו, דבי רבי ינאי יָאוּת
 84 הָן עֲבָרִין – יפה ונכון הם עושים, ואין איסור בדבר, כיון שפירות
 85 השנה השביעית כבר נאכלו ואינם קיימים בשעה שנותן את
 86 תמורתם, ולכן אין התמורה נחשבת לחליפי פירות שביעית, ולא חלה
 87 עליה קדושת שביעית.
 88 הוסיף רבי יוחנן ואמר: וּבְדוּמָה לְכָן מִצָּאנוּ שְׁגַם בְּאַתְנָן
 89 (שכר ביאת זנות) מוֹתֵר, והיינו שמי שהתחייב לתת טלה באתנן,
 90 אלא שנתנו לה לאחר שבא עליה, אינו נאסר למובח, משום שאתנן
 91 נאסר רק כשהוא ניתן כשכר על הביאה וכשהוא נמצא בידה באותה
 92 שעה. וכאן בשעה שבא עליה עדיין הטלה לא היה בידה, ולאחר מכן
 93 כשהוא נותן לה את הטלה, אין זה אלא מתנה בעלמא.
 94 הגמרא מביאה ברייתא שבה מבואר כדברי רבי יוחנן: דְּתִנֵּיא
 95 בְּרִייתָא, נָתַן לָהּ טֹלָה וְלֹא בָּא עָלֶיהָ, או שָׂא עָלֶיהָ וְלֹא נָתַן לָהּ
 96 טֹלָה, אֲתִנְנָה מוֹתֵר – הטלה מותר בהקרבה.
 97 וכדי לבאר את הראיה מקדימה הגמרא ומקשה: בְּרִייתָא נֹאמַר
 98 שְׁנַתָּן לָהּ וְלֹא בָּא עָלֶיהָ אֲתִנְנָה מוֹתֵר, פְּשִׁיטָא – הלא פשוט הוא דין
 99 זה, שביין דִּלָּא בָּא עָלֶיהָ, אין זה אתנן אלא מִתְּנָה בְּעֵלְמָא הוּא
 100 דְּיָהִיב לָהּ – הוא נותן לה, ולמה הוצרכה הברייתא להשמיעו. ותו –
 101 ועוד קשה, ששנינו בסיומ הברייתא שאם בָּא עָלֶיהָ וְלֹא נָתַן לָהּ
 102 אֲתִנְנָה מוֹתֵר, וקשה, הָא לֹא יָהִיב לָהּ וְלֹא מִיֵּד – הרי לא נתן לה
 103 כלום, וְכִינּוּ דִּלָּא נָתַן לָהּ כְּלוּם, אין כאן כלל אתנן, וּמָאֵי – ומה
 104 כוונת הברייתא שְׁאַתְנָנָה מוֹתֵר.
 105 אֲלָא ודאי צריך לתרץ דְּהִכִּי קְאָמַר – שכך היא כוונת הברייתא, נָתַן
 106 לָהּ וְלֹא בָא עָלֶיהָ מִיֵּד, וְאַחַר כֵּן בָּא עָלֶיהָ, או בָּא עָלֶיהָ וְלֹא נָתַן
 107 לָהּ מִיֵּד וְרַק אַחַר כֵּן נָתַן לָהּ, אֲתִנְנָה מוֹתֵר, וכדברי רבי יוחנן,
 108 שכיון שבשעת ביאה, לא זכתה עדיין בטלה, לא חלים עליו דיני
 109 אתנן, אף שנתנו לה לאחר מכן.
 110 מקשה הגמרא: גַּם אִם זו כוונת הברייתא, עדיין הרישא אינה מובנת,
 111 שהרי נאמר נָתַן לָהּ טֹלָה וְאַחַר כֵּן בָּא עָלֶיהָ אֲתִנְנָה מוֹתֵר, ומדוע
 112 הוא מותר, לְכִי בָּא עָלֶיהָ – כאשר בא עליה לאחר מכן,

1 תַּעֲלֶה לִּי פִירוֹת הַלָּלוּ שֶׁל מַעֲשֵׂר שְׁנֵי לִירוּשָׁלַיִם, לְחֶלֶק – ובתמורה
 2 תיטול חלק בהם, משום שנראה כפורע חובו ממעשר שני, שהדבר
 3 אסור, אף שגם המקבל יאכלם בירושלים. אֲכַל אֹמֶר לוֹ, תַּעֲלֶם –
 4 העלה את הפירות הללו כדי לְאוֹכְלָם וְלִשְׁתוֹתָם – שנאכל ונשתה
 5 מהם יחדיו בירושלים, ובלשון זו לא אסרו, שאינו נראה כפורע חובו,
 6 אלא כמוזין את חבירו לאכול עימו פירות מעשר שני בירושלים,
 7 והרי הם כמי שנוֹתְנֵין זֶה לָזֶה פִירוֹת מַעֲשֵׂר שְׁנֵי בְּמִתְנָה שֶׁל חֲנָם,
 8 ששנינו (מע"ש פ"א מ"א) שהדבר מותר. וכך מבאר אבבי את דברי
 9 הברייתא 'שכרן שביעית', שמוותר לבעל הבית לתת לחמרים את
 10 שכרם מפירות שביעית, אם אומר להם זאת באופן המותר, כגון
 11 'הוליכו לי פירות אלו כדי שנאכל מהם יחדיו'.
 12 וְרַבָּא אָמַר, כוונת הברייתא אינה כן, אלא לְעוֹלָם הַבִּיאור הוּא
 13 דְּקָדוּשׁ – ששכרם של החמרים נתפס בְּקָדוּשַׁת שְׁבִיעִית. וְרַבָּא קָשִׁיָּא
 14 לָךְ – ומה שהקשית על כך מַפְּעוּל שְׁלִיקַט פִּירוֹת שְׁבִיעִית, שאם שכרו
 15 בעל הבית בלשון שכירות אין שכרו נתפס בקדושת שביעית, יש
 16 ליישב, שפּוֹעֵל דִּלָּא נְפִישׁ אַנְרִיָּה – שאין שכרו רב, לֹא קִנְסוּהוּ רַבְּנָן
 17 – לא קנסו אותו חכמים שיהיה שכרו קדוש בקדושת שביעית. אבל
 18 תַּמְרִין, הַנְּפִישׁ אַנְרִיָּהוּ – ששכרם רב, קִנְסוּ רַבְּנָן בְּהוּ – קנסו בהם
 19 חכמים, ששכרם יהיה קדוש בקדושת שביעית.
 20 מקשה הגמרא על רבא: וּמִתְנִיתִין – מדוע שנינו במשנתנו שקנסו
 21 פועל העושה מלאכה ביין נסך, הרי אמרת שלא קנסו את הפועלים.
 22 מתרצת הגמרא: הוּמְרָא דִּינּוּן נְסָךְ שְׂאֵנִי – יין נסך חמור יותר, ולכן
 23 קנסו בו אפילו פועל.
 24 וכוונת רבי יוחנן שאמר (לעיל ע"א) שחכמים קנסו בחמרין היא לדין זה,
 25 ששכרם של החמרים קדוש בקדושת שביעית מגזירת חכמים.
 26 התבאר במשנה שהשכר הניתן תמורת עבודה ביין נסך אסור בהנאה,
 27 הגמרא מסתפקת מה הדין ביין של נכרי שלא ראינו שניסכו לעבודה
 28 זרה, הנקרא 'סתם יינם': אִיבְעִיָּא לְהוּ – הסתפקו בני הישיבה, שְׁבָרֵי
 29 הגוי לישראל לְעֵשִׂית מלאכה בְּתָם יִינּוּ, מַהוּ – מה דינו, כלומר
 30 האם שכרו מותר בהנאה. וצדדי הספק הם, מִי אֲמַרְיָן – האם אנו
 31 אומרים שְׁבִינּוּ דְּאִיפּוּרָא – שאיסור סתם יינם חָמוֹר בְּאִיסוּרוּ דִּינּוּ
 32 נְסָךְ, שהרי הוא אסור בהנאה כמדהו, על כן שְׁבָרֵי נְמִי – גם כן אֲסוּר,
 33 וכדין שכר מלאכה של יין נסך, או דִּלְמָא – או שמא נאמר שהוֹמֵל
 34 וְהוּמְאָתוּ של סתם יינם קָיל – קלה מטמאת יין נסך, שהרי יין נסך
 35 מטמא כמת, ומטמא בכזית, ואילו סתם יינם אינו מטמא אלא
 36 כמשקים שנטמאו משרץ, ומטמא רק בכמות של רביעית הלוג, אָף
 37 שְׁבָרֵי נְמִי קָיל – שמא גם לגבי ההנאה משכר של סתם יינם הקלו
 38 חכמים, ולא אסרוהו בהנאה.
 39 הגמרא פושטת את הספק ממעשה שהיה: תָּא שְׁמַע, דְּהוּא נְבָרָא
 40 – מעשה באדם דְּאֵנֵר אַרְבִּיָּה לְסַתְּם יִינּוּ – שהשכיר את ספינתו
 41 להובלת סתם יינם, וְהָבֵוּ לִיה חִיפֵי בְּאַנְרָא – ושוכרי הספינה נתנו לו
 42 חטים כתשלום עבור השכירות. אָתָּא לְקַמְיָה דְּרַב חֲסֵדָא – בא
 43 המשכיר לפני רב חסדא ושאלו האם מותר לו ליהנות מהחטים. אָמַר
 44 לִיה רב חסדא, זִיל קְלַיְנְהוּ וְקַבְרִינְהוּ (בקברי) [בִּי קְבָרִי] – לך שרוף
 45 אותם וקבור אותם בבית הקברות, ומוכח שגם השכר של סתם יינם
 46 אסור בהנאה.
 47 הגמרא תמזה על הוראתו של רב חסדא. שואלת הגמרא: וְלִמָּא
 48 לִיה דְּבְרִינְהוּ – שרב חסדא יאמר לו לפורם כמו שהם, ומדוע הורה
 49 לו לשורפם. משיבה הגמרא: אָתוּ בְּהוּ לִידֵי תַקְלָה – יש חשש שאם
 50 יפורם כמות שהם, יבואו בני אדם לידי מכשול ויהנו מהם.
 51 שואלת הגמרא: וְלִקְלַיְנְהוּ וְלִבְרִינְהוּ – אם כך די היה שישרפם
 52 ויפורם, ומדוע הורה לו לקבורם. משיבה הגמרא: דִּלְמָא מוֹבְלֵי בְּהוּ
 53 – יי חשש שאנשים ישתמשו באפר לזבל את שדותיהם.
 54 ממשיכה הגמרא ושואלת: וְלִקְבְּרִינְהוּ בְּעֵינֵיהוּ – די היה שיקבור את
 55 החטים כמות שהם, ומדוע יש צורך לשורפם קודם לכן. ומביאה
 56 הגמרא ראייה שאיסורי הנאה די להם בקבורה, ללא שריפה, מִי לֹא